

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Theodorou și Tsotsorou v. Grecia* - [57854/15](#)**

Hotărârea din 5.9.2019 [Secția I]

Articolul 12

Căsătorie

Anularea tardivă a unei căsătorii dintre foști cumnați: *încălcare*

În fapt – Reclamanții alcătuiesc un cuplu: primul reclamant a fost căsătorit anterior cu sora celei de-a doua reclamante. Ca urmare a desfacerii căsătoriei prin divorț în 2001, reclamanții s-au căsătorit în 2005.

Fiind sesizată de fosta soție a primului reclamant în 2006, procuratura a inițiat proceduri în 2007 pentru a declara nulă și neavenită noua căsătorie. Codul civil grec interzice orice căsătorie între persoanele înrudite prin descendență directă și prin afinitate colaterală până la gradul trei; această interdicție include situațiile în care căsătoria care dă naștere la afinitate a fost anulată sau dizolvată.

Reținând că interdicția servea menținerii decenței și a respectului pentru instituția familiei, tribunalele au anulat căsătoria; anularea a fost menținută în 2015.

În drept – Articolul 12: Reclamanții se aflau într-o relație permanentă și de durată. Ei au continuat să locuiască împreună după anularea definitivă a căsătoriei lor, fără a se bucura, totuși, de recunoașterea oficială a relației lor.

De vreme ce Curtea putea accepta limitări privind capacitatea de a încheia o căsătorie – consimțământul, consanguinitatea sau prevenirea bigamiei, – alte interdicții referitoare la căsătoria dintre adulți care beneficiau de această instituție și care o consimțeau puteau ridica o problemă în baza articolului 12.

Având în vedere considerentele următoare, Curtea a conchis că confirmarea nulității căsătoriei reclamanților le-a restricționat în mod disproporționat dreptul la căsătorie, în măsura în care a fost afectată însăși esența acestui drept.

În primul rând, impedimentul în discuție nu a servit pentru a preveni, de exemplu, posibila confuzie sau incertitudine emoțională pentru fiica primului reclamant din căsătoria sa anterioară sau confuzia privind natura sau gradul de rudenie.

În al doilea rând, ar trebui observat un consens în cadrul statelor membre ale Consiliului Europei privind impedimentele la căsătoria (foștilor) cumnați: potrivit informațiilor disponibile, doar două din cele patruzeci și două de state membre analizate stabileau un asemenea impediment pentru căsătorie; mai mult, impedimentul nu era absolut. Acest consens a reprezentat un element important în analiza Curții privind interesele concurente în discuție.

În al treilea rând, problema nulității căsătoriei reclamanților a fost pusă doar *a posteriori*. Odată ce certificatul de divorț care confirma încetarea căsătoriei primului reclamant cu fosta lui soție a fost emis în iulie 2004, reclamanții s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii religioase fără obstacole, iar autoritățile naționale relevante nu s-au opus.

Mai mult, dreptul național stabilea o serie de exigențe procedurale înainte de încheierea unei căsătorii: interdicțiile și înștiințarea despre căsătoria dorită trebuiau afișate la primărie sau la oficiile municipale ori, acolo unde viitorii soți trăiau într-un oraș mare, trebuiau publicate într-un cotidian.

Nimic din dosarul cazului nu sugera că au fost înaintate obiecții la căsătorie după ce acest anunț a fost publicat. Fosta soție a primului reclamant nu a formulat o plângere în fața procurorului despre căsătorie decât abia la un an și cinci luni după ce aceasta a avut loc. Din partea sa, procurorul a depus cereri abia cu șapte luni mai târziu, adică la doi ani după căsătoria contestată.

Potrivit Codului civil, autoritățile relevante trebuie să verifice dacă pentru a putea fi încheiată căsătoria dorită au fost respectate condițiile juridice: doar atunci când se consideră că aceste condiții au fost respectate, este emis certificatul de căsătorie. În acest caz, nu a părut că autoritățile relevante au exprimat vreun dubiu de vreun fel înainte de emiterea certificatului.

În al patrulea rând, reclamantii au rămas căsătoriți în baza acestor condiții o perioadă semnificativă de timp. Până la respingerea recursului lor, căsătoria a fost validă *de facto* și pe deplin efectivă. Aceștia s-au bucurat, mai mult de zece ani, de recunoașterea socială și juridică a relației lor matrimoniale și de protecția oferită doar cuplurilor căsătorite.

În al cincilea rând și cu privire la alte argumente ale sale, Guvernul nu a explicat:

- ce probleme „etice” precise au apărut, în special cu privire la o situație care a fost bine-stabilită pentru mulți ani;

- în ce mod interdicția în discuție putea ajuta sau servi „nevoii sociale de comunicare” între membrii unei familii și lumea exterioară;

- în ce mod „considerentele de ordin biologic” și riscul practic de „confuzie” (privind natura sau gradul de rudenie ori gradul de legătură între generații), presupus a fi motivate de legislativ, au fost relevante în acest caz, dat fiind faptul că persoanele în discuție nu aveau legături de sânge, și nici copii împreună.

Reclamantii erau acum privați de toate drepturile acordate cuplurilor căsătorite, de care beneficiaseră zece ani.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: 10,000 EUR împreună, pentru prejudiciul moral suferit. Sarcina statului reclamat de a implementa măsurile pe care le consideră adecvate pentru a-și îndeplini obligațiile de a asigura dreptul reclamantilor și al altor persoane aflate în aceeași situație, în conformitate cu această hotărâre.

(Vezi și *B. și L. v. Regatul Unit*, [36536/02](#), 13 septembrie 2005, Nota informativă 78)